

**Տ. ՆԵՐՍԵՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՊՈԶԱՊԱԼՅԱՆԻ
ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾԻՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ԲՈՒՆ ԲԱՐԵԿԵՆԴԱՆԻՆ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ
Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ
(18 փետրվարի 2007 թ.)**

«Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. Ամէն»:

*«Յորում ցնծայր զուարճանայր
անտխրական խնդութեամբ»:*
(Շարական)

Այսօր, սիրելի հավատացյալներ, Բուն Բարեկենդանն է: Մեր Եկեղեցին Բարեկենդանի տոներ է սահմանել շաբաթապահքերին նախորդող կիրակիներին: Բուն Բարեկենդանը ամենակարևոր Բարեկենդանն է, որովհետև այն նախորդում է Մեծ Պահքին:

Այս քարոզի համար որպես բնաբան ընտրված տողերը առնված են Բուն Բարեկենդանին նվիրված շարականի տողերից, որոնցում սրբազան շարականագիրը կրեսե Ադամի համար, թե դրախտում «ցնծայր զուարճանայր անտխրական խնդութեամբ»: Այսինքն՝ դրախտի մեջ Ադամը և Եվան ցնծում էին խնդությամբ, տխրություն չճանաչող խնդությամբ:

Աստված Արարչագործության վեցերորդ օրը ստեղծեց մարդուն և տվեց Իր շունչից շունչ, Իր դիմագծից՝ նմանություն: Այսինքն՝ Իր հոգուց հոգի տվեց մարդուն: Ստեղծագործության ավարտին Աստված դրախտի մեջ ապրեցուց Ադամը և Եվան՝ նրանց ասելով, թե ահավասիկ ձեզ հրաշալի պայմաններ ապրելու համար, վայելելու համար ամեն ինչ, որ ստեղծված է վեց օրերի ընթացքում: Պարտեզի մեջ ցույց տվեց այն ծառը՝ բարու և չարի գիտության ծառը, և ասաց, թե այս ծառի պտղից մի ուտեք. այն օրը որ կուտեք, կորստյան կմատնվիք: Այսպիսով Ադամը և Եվան և մարդկային ցեղը երբեք չպիտի բնաջնջվեին, երբեք չպիտի կորսվեին, այսինքն՝ մահը չպիտի ճանաչեին, եթե չճաշակեին այդ ծառից, սակայն մի օր օձը մոտեցավ Եվային ու խաբեց՝ ասելով. «Գիտեք, ինչու Աստված արգելեց այս ծառի պտղից ձեզի ուտել. այն պահին, երբ ուտեք, դուք էլ աստվածներ կդառնաք»: Եվան խաբվեց, կերավ, հետո Ադամին էլ համոզեց, որ ուտի այդ պտղից: Եվ երբ Աստված տեսնելով, որ Ադամը և Եվան չեն երևում, ձայն տվեց. «Ադամ, Ադամ, ո՞ւր ես»: Եվ Ադամը որովհետև այդ ծառի պտուղը կերել էր, ճանաչելով մեղանչական իր մերկությունը՝ ասաց. «Մերկ ենք և ամաչում ենք Քո առաջ ելնելուց»: «Արդյոք այդ ծառի պտղից կերար», - հարց տվեց Աստված: Ադամը արդարանալ փորձեց և ասաց. «Այն կինը, որ ինձի տվիր՝ Եվան, անիկա ճաշակել էր և պատճառը եղավ, որ ես էլ ճաշակեմ»:

Հին մարդը՝ Ադամը, անհա այսպես կորստյան մատնվեց և դրախտից արտաքսվեց և աշխարհի մեջ իր ճակատագիրը այդ օրից մինչև այսօր փնտրում է, փորձում է այս կյանքը դրախտի կյանքի վերածել: Բայց զուր է փորձում, որովհետև նոր մարդը միայն կարող էր այս կյանքը դրախտային կյանքի վերածել, և այդ նոր մարդը մեր Տե-րը՝ Հիսուս Քրիստոս էր:

Պողոս առաքյալ Կողոսացիներին ուղղված թղթում գրում է. «Եթե չնորոգվինք Հիսուս Քրիստոսով, կորստյան կմատնվինք հավետ»: Ո՞րն է Քրիստոսով նորոգությունը՝ ինչ որ Եկեղեցին այսօր ձեզ պատվիրում է, պահեցողության միջոցով, ապաշխարության միջոցով պիտի փորձեք ձեր մարմինը, ձեր հոգին սրբել, ձեր նկարագրի մեջ եղող սև բծերը մաքրել: Ինչպե՞ս կարելի է դա անել: Մի՞թե պահեցողությամբ, մի՞թե կենդանական ոքի է կերակուր չուտելով է, որ մենք պետք է նոր մարդ դառնանք, Քրիստոսի հետևողներ դառնանք: Ո՞չ, նման պահեցողության նպատակը մեր նկարագրի մեջ զսպվածությունն ղնելն է, մեր կամքի ուժը զորացնելը, և պահքը պատճառ կդառնա միայն, որ մեր կամքի ուժը, զսպվածությունը կարողանանք սանձել: Իսկ մյուս կողմից այնպիսի մեղքեր կան աշխարհի վրա, դուք հավանաբար ինձանից ավելի լավ գիտեք՝ բամբասանքից սկսած, սպանությունից սկսած, ատելությունից սկսած, տարբեր մոլությունները, որոնք կուգան մեր վրա: Ահավոր բաներ են դրանք, որոնք մեր հոգին կսպանեն: Մի վախեցեք նրանցից, որոնք մարմինը կրնան սպանել, վախեցեք հատկապես նրանցից, այն բաներից, որոնք հոգին կարող են սպանել, պատվիրում է Տերը:

Քո հարևանը, քո ընկերը կամ եղբայրդ, կամ քույրդ, կամ մայրդ, կամ հայրդ պահքը եթե չի պահում, դու մի վշտանար դրա համար և ոչ էլ բամբասիր նրան, որովհետև Աստծո դատաստանի առջև ամեն մեկս առանձին է, որ պիտի ներկայանանք և պիտի դատվենք ըստ մեր կենցաղի, մեր կյանքի օրերի և ըստ մեր նկարագրի: Ինչպե՞ս կարելի է Հիսուսին նմանվել: Պողոս առաքյալ Սողոս էր և հալածող քրիստոնյաներին: Նա մի օր սինոդրեոնի որոշմամբ սենատի միջոցով ուղարկվեց Դամասկոս, որպեսզի քրիստոնյաներին հալածի և բանտարկի: Ճանապարհին հանկարծ նրան ճառագեց աստվածային լույսը: Հիսուս երևեցավ և ըսավ նրան. «Սողոս, ինչո՞ւ հալածում ես Ինձ»:

Սողոսը կուրացավ, ձիուց ընկավ: Եվ երբ Դամասկոս հասավ, այնտեղ Անանիա անունով մի քրիստոնյա նրա աչքերը բացեց, աղոթեց, և Սողոսը դարձավ ամենամեծ ջատագովը և քարոզիչը, քրիստոնեական Եկեղեցու հիմնադիրներից մեկը և այդպիսով իր կյանքը, ողջ էությունը նվիրեց քրիստոնեական քարոզչության և Աստծո փառքը քարոզելուն և քրիստոնեական Եկեղեցու սերմերը շաղ տալուն: Մի՞թե պարագան նույնը չէ Տրդատ Երրորդ Հայոց թագավորին:

Հայոց թագավորը հատուկ հրովարտակ արձակեց՝ ասելով, որ բոլոր քրիստոնյաներին պիտի հալածենք, և այդ հալածանքը հասավ մինչև Հռիփսիմյանց, Գայանյանց կույսերը, մինչև Ս. Գրիգոր Լուսավորիչը, որ ավելի քան 13 տարի Խոր Վիրապի գուրին մեջ բանտարկվեցավ՝ այնտեղ մահը ճաշակելու համար: Բայց ի՞նչ հրաշք. մեր կյանքում շատ հրաշքներ պատահում են, եթե ուշադիր լինենք: Ի՞նչ հրաշք, այդ գուրին մեջ չմահացավ Գրիգորը, այլ Աստուծո հրեշտակը պատվիրեց, որ Տրդատ թագավորը կարող է բուժվել միայն Ս. Գրիգորի աղոթքով, և այդպես էլ եղավ: Գուրից

հանեցին Գրիգորին, և եկավ Վաղարշապատ քաղաք, այս քաղաքը, և այստեղ բուժեց Տրդատ թագավորին: Տրդատը քրիստոնյա դարձավ: Աստվածային լույսը իջավ նրա հոգու մեջ, Եկեղեցին սրբացրեց նրան, որպես Սուրբ Տրդատ թագավոր Հայոց: Տեսեք, թե ինչ հրաշքներ են գործվում մեր կյանքի մեջ: Մենք էլ եթե կարողանանք մեր թերությունները, մեր սխալները ընդունել և ապաշխարության միջոցով դարձի գալ 40 օրերի ընթացքում, ապաշխարությամբ եթե անցկացնենք մեր կյանքը, մենք էլ կարբվենք, հրաշքներ մեզ հետ էլ կպատահեն: Երբե՛ք չկասկածեք. ամեն մեկ անհատի կողքին մի բարի հրեշտակ է կանգնած: Խղճի խայթի միջոցով թելադրում է նրան, ինչը ճիշտ է անել, ինչը՝ սխալ, և մենք եկեք՝ լսենք մեր խղճի ձայնը և ապաշխարության այս շրջանին աղոթքով, երկյուղածությամբ, պահեցողությամբ, բարիք գործելով, չշնանալով, չմեղանչելով կարողանանք մաքրել մեր սիրտը, հոգին և այդպիսով արժանանանք աստվածային փառավոր հրաշքին:

Վաղվանից մեր Եկեղեցին սկսում է քառասնօրյա պահեցողությունը: Ով որ կարող է պահք պահել ոչ թե բժշկական և առողջապահական նպատակով, այլ անդրադառնալով, որ այս գոհողությունը անում է Աստծուն հաճելի դառնալու համար, նրա պահքն ընդունելի է:

Միբելի հավատացյալներ, ձեր լեզուները պետք է զսպվեն և չարախոսություն, շատախոսություն, բամբասանք, հայհոյանք երբեք պետք չէ ձեր բերնից դուրս գա: Նաև նրանք ձեզանից, որոնք մոլություններ ունեն, այդ մոլություններից հեռու պետք է պահեն իրենք իրենց, որպեսզի մաքրեն իրենց մարմինը և հոգին: Մանչեստր քաղաքում իմ հովվությանս շրջանին մի եկեղեցի ունեինք՝ Սուրբ Երրորդություն եկեղեցի, և այնտեղ մի քահանա ունեինք՝ Ս. Աշոտ քահանա, լավ կրթված մարդ էր: Մեծ Պահքին հիսուն օրեր ծխելը թողնում էր, չէր ծխում, ասում էր, իմ գոհողությունս էլ Աստված այս ձևով ընդունի: Քու գոհողությունդ Աստված ինչպես պետք է ընդունի: Մտածեք և որոշեք:

Աստվածային օրհնությունը և քառասնօրյա պահեցողության շնորհները միշտ անսպառ կերպով մեզ տրվեն Ս. Հոգու միջոցով այժմ և հավիտյանս հավիտենից. Ամեն: